

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΟΓΕΙΣ

Όριστε σ' απλά λόγια, ή σημασία της ψήφου

του λαού, της 7ης Νοεμβρίου

Την Κυριακή θα κριθή ο άγων μεταξύ των Δημοκρατικών και των Βασιλοφρόνων. Ο άγων αυτός, τόσων τραχύς, ως τώρα, θα δώσει την τελειωτική Νίκη, σ' ένα από τα δυο στρατόπεδα, το ισχυρότερο. Ότι οι Δημοκρατικοί, αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος του Έλληνικού Λαού, τ' αναγνωρίζουν και οι σκληρότεροι Βασιλικοί. Άλλα την υπεροχή μας αυτή ερχώμαστε, εμείς οι ίδιοι, πάλι οι Δημοκρατικοί, να την καταστρέψουμε με τα ίδια μας τα χέρια, με την κακομοιριά μας, με τη στενοκαρδία μας. Γιατί, στενοκαρδικοί και κακομοιρηδες είμαστε, εν ώ έχουμε την πλειοψηφία, του Λαού με το μέρος μας, να κινδυνεύουμε να τη χάσουμε, μαλώνοντας μεταξύ μας για το κηνί. Η φιλοδοξία, είναι κάτι βέβαια ήθικο χωρίς αμφισβήτηση ελπιδοφόρο. Ασφαλώς ενθαρρυντικό και προοδευτικό. Εμείς, πρώτοι, άνθρωποι που ούτε από τζάκια προερχόμεθα ούτε πιστεύουμε στην άριστοκρατία της προελεύσεως, μ' μονάχα στο πνεύματος την άθάνατη άριστοκρατία, εμείς, πρώτοι, τη χιρώμαστε αυτήν τη τάση των νέων, να προχωρήσουν και να διεκδικήσουν. Οι άγωνες μας το 1923 κατά των εκ παραδόσεως πολιτευομένων, είναι γνωστοί. Άγωνες σκληροί, επίμονοι και δίκαιοι, που στην εκλογική ιστορία του τόπου μας, αναμφισβήτητη, κέρδισαν τη θέση που τους αξίζει. Άλλα τότε ο άγωνας ήταν εξησφαλισμένος διότι δεν είχαμε αντιπάλους, εν ώ σήμερα, φοβερός και άδυσώπητος, κινδυνός, απέναντί μας, ο Βασιλισμός. Φαντάζεται δε ο κινδυνός, τι έχει να γίνη, αν οι Βασιλικοί κερδίσουν την εκλογική μάχη. Και εδώ, ίσα—ίσα, κερταί ή διαφορά. Σήμερα, αν ή κινδυνός ητο όμαλή, αν ή Δημοκρατία είχε θεμελιώσει βαθιά, ώστε να μη διεκδική κίνδυνο, αν με μ'λά λέξει, ή εκλογές δεν έκριναν τον καθοριστικό άγωνα, μπορούσαν και φιλοδοξίες να εμψυχισθούν και σκέψεις να γίνη για επικρατησί τους. Μ'ά, έλα, που ο άγωνας είναι καθαρά θαλμένος πάνω στην πολιτευτική κορνίζα! Όταν ο έχθρός στέκεται π'ράμερα, έτοιμος να μ'ς κ'βλήση, ανέπικρατησή, έπιτρέπονται αλληλομαχίες, προσωπικά, εμπάθειες ή αδυναμίες, φιλοδοξίες ή άκαιρες πολιτικομανίες; Θάθελα να μ' ά-

πικτήσουν στο άγωνιώδες αυτό ερώτημα, οι έννη Δημοκρατικοί υποψήφιοι των τριών Δημοκρατικών συνδυασμών. Γιατί, εμείς, και τους έννη τους θεωρούμε το ίδιο Δημοκρατικούς. Δεν ερχώμαστε, εμείς, όπως έκαναν οι Βενιζελικοί των πικαιότερων ήμερών, να μονοπωλήσωμε τη Δημοκρατία και να την κάνωμεν χτήμα μας, επειδή, ευνέπεσε, πρώτοι, εμείς, σ' έποχή άκόμη Βασιλοκρατουμένη, να εκδώσωμε τη «Δημοκρατία» και να ξιφουλκήσωμε για το Πολίτευμα. Η Δημοκρατία, για να απλόση και να μη χιερμίζεταί σεισμός να γίνη, πρέπει πρώτα να ριζή ριζές σε κάθε Έλληνική Γωνιά. Άλλοίμονο αν ή Δημοκρατία κινδυνήσει πολιτευμα των Βενιζελικών όπως μερικοί έπιτήδειοι, προσπάθησαν να την κάνουν. Εμείς, και θιρούμε ναχουμε τέτοιο δικίωμα, κάνουμε την έπίσημη δήλωσι, πως θεωρούμε Δημοκρατικούς, και τους έννη υποψηφίους των τριών Δημοκρατικών συνδυασμών. Και διότι έτσι κρίνομε τα πράγματα, είναι που λυπώμαστε πως δεν επικράτησε όμόνοια μεταξύ μας. Γιατί, αν επικρατούσε όμόνοια μεταξύ ήμων, και κινητήζετο ένας συνδυασμός Δημοκρατικός—όπως έγινε ένας αντιβενιζελικός—θα κερδίζεμε και τις τρεις έδρες, χωρίς κόπο εν ώ σήμερα υπάρχει κίνδυνος μέγας, ο Νομός μας, να στείλη στη Βουλή μόνο δυο Βουλευτές. Και φκνιάζεται ο καθένας παίζ και πόσα κ'λά μπορούν να γίνουν στο Ρέθεμνο με δυο Βουλευτές τον καιρό που δεν κάνουμε τίποτε με πέντε Βουλευτές που ως χθές είχαμε. Έτσι θέτομε τα πράγματα κ' έτσι πρέπει να τα σκεφθή ο ψηφοφόρος τον καιρό που θάτρ'βήξη για το εκλογικό τιμήμα, προς ψηφοφορία. Η σκέψη του Δημοκρατικού ψηφοφόρου πρέπει να στρέφεται όλ'ακαίρη σε μ'λά μοναδική έννοια πως θα συντελέση στη Δημοκρατική Νίκη. Ένας διανοούμενος, ντρέπομαι που το γράφω—μούλεγε χθές, πως θα ψηφίση κάποιον, από τώρα αποτυχημένον. Όταν τον ρώτησα το γιατί, τόλμησε να μου πη, πως έχει συγγενική υποχρέωση να το κάνη. «Έγριξ». Και όμως είναι εύφύστατος νέος, κ'λός έπιστήμων, με στυδαιοδρομείαν σταθερά, και με σταθερά συνείδηση. Μου φκνέρωσε

πως κ'λ' ο ίδιος δεν πίστευε στην έπιτυχία του προστυχομένου του—Να πάρη, να πάρη 300 ψήφους. Και να τους κολλήση που; τον ρώτησα. Βέβαια και δεν είχε που να τους κολλήση. Τέτοιος συνδυασμός μόνο στο Ρέθεμνο έγινε κ'οι ψήφοι που θα πάρη, ο τοιοούτος συνδυασμός, θα πάνε στο βρόντο. Βρέ άνθρωπε μου, έλα στα καλά σου. Δεν τους λυπάσαι να εξασθενήση τη Δημοκρατική π'ράτ'ξη κατά κόπους μαχητές, γιατί κάθε ψήφος είναι κ' ένα τουφέκι. —Τους λυπούμαι, μ'ά έλα που δεν μπορώ. Μ'ά, με τέτοιες μικροψυχίες δεν γίνονται οι άγωνες, κ'λ' όταν δεν κλείσης τα μάτια και τ' αυτιά, στον κουμπάρο σου, το σύντεκνο σου, τον ξάδερφο σου, και δεν ψηφίσεις κατά συνείδηση θα κατέβη αύριο ο Γιώργης του Γλυξ μ'πούργη από τη Ρουμανία να σε καθέκλειη καθώς υποζύγιο. Σ'ας τάπαμε, και πάλι σ'ας τά λέμε και δυστυχώς δεν μ'ς μένει κ'κρός για να σ'ας τά ξαναπούμε. Την Κυριακή—επειτα, δηλαδή από τρεις μέρες, θα δοθή ή μάχη. Άλλοίμονο αν ο Σαλπυκτής δεν σ'ας δρή γρηγορούντας. *

Όταν έτσι τα φιλοκοσινίσεις τα πράγματα, τα σκεφθής απ' όλες τις μερίς, τα ξεψαχνίσεις, τα κριτικάρης χωρίς υπολογισμό χωρίς προκατέληψη, χωρίς προσωπινές αδυναμίες, θα καταλήξης στη σκέψη, πως πρέπει να ψηφίσης επείνο το Δημοκρατικό συνδυασμό, που έχει 1) τις περισσότερες έλπίδες να πετύχη και 2) τον συνδυασμό που άνηκει στα μεγάλα Δημοκρατικά κόμματα, που πρέπει να τα ενισχύσωμε για να νικήσουν και που νικώντας θα μπορούσαν να μ'ς ώφελήσουν και ως έρατος και ως Νομό. Και γενικά και ειδικότερα. Αν είναι αλήθεια, πως ή «Ένωσις» αποτελεί δύναμη, σ'ας έρωτώ, δε θαρρήτε πως ένα κόμμα, καθώς είναι το Κοινοδομικό, που μονάχα στο Ρέθεμνο, το Κάστρο και το Λασηδι τα κ'τάφερε να κάνει συνδυασμούς και που είναι ζήτημα αν κερδίση δυο έδρες όλες κ'λ' όλες δε θ'άνε Ιωάνν' δε σ'ας κάνει όχι άρτηρες, όχι διακλάδωσι, όχι τη βρούσι του χωριού σας, μα ούτε μ'ά γωνιά σκολιού, μήτε να σ'ας διορίση άγοροφύλακα. Ο Συνδυασμός όμως της «Ένώσεως των Φιλελευθέρων» εκπροσωπεί σήμερα, όπως εσηματίσθη εδώ, τα τρία μεγάλα δημοκρατικά κόμματα που αυτά θα βγάλουν σ'όλακαίρη την Ελλάδα, σ' ανοιχτά τη Δημοκρατία και που θα φέρουν στη Βουλή πάνω από 180 βουλευτές. Φαντάσου δε, Ρεθεμιώτη ψηφοφόρε, πόσα καλά θα μπορή να σου κάνει ένα τέτοιο κόμμα μ' ένατο ογδόντα βουλευτές, στο χωριό σου, στην

Έπαρχία σου, στο Νομό σου, αν έννοείται, θάχουν την όρεξη να δουλέψουν για τα συμφέρατα σου, οι βουλευτές σου. Να γιατί, σήμερα, που πρόκειται να κριθή ο άγων, μεταξύ Δημοκρατίας και Βασιλείας έχουμε ιερά υποχρέωση να ψηφίσουμε τον συνδυασμό της «Ένώσεως των Φιλελευθέρων» όπως θάχουμε π'δ θ'ατε-ρα υποχρέωση, αφού στερεωθή ή Δημοκρατία, να τους θάψωμε στα μιλθρα, εκείνους, που σήμερα, κερδίζουν την εκλογή, λόγω των περιστάσεων και που ένδ'έχεται αύριο, να σε ξεχάσουν.

N. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΙΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η Νίτσα είναι άλλης Κυριακής άνάγνωσμα. Είναι αδελφή της Ρίτσας, που σ'ας γνώρισα χθές, άλλ' είναι ο αντίπους. Ανιδέσεις όξεια και άπότομος Η Νίτσα είναι εδμάλακτος καθώς Ισπανικός κηρός εις την ζεστιαίαν της φλόγας, με καρδιάν από σοκολάταν, με αίσθησιν από μετ'άξι. Την γοητεύει το όχηρόν δειλί, με τας ώραιας μενεξεδένιας άποχρώσεις, την τραλλίαινει το γαλανό κ'μμα, όπως χαϊδεύει την άμμουδιά, ή όπως σπάζει με κάπριον όξην ήδοισμόν εις τα βράχια, και ή τρυφερός σελλίδος ενός βιβλίου είναι Ιωάνν' να την κάμουν να κλάρη. Κλαίει διά το τίποτα ή Νίτσα, όπως πάλιν ή Ρίτσα γελά διά το τίποτα. Άλήθεια πόση διαφορά! Η Ρίτσα κοιμάται πάντα, με ησυχην την σιδ'ψιν, έρρησιδωτην από κάθε σ'υλλογισμόν, ή Νίτσα πρέπει να κουρασθή σκεπτομένη, διά να κοιμηθή. Άηλαθή να πόση σε λήθαργον άποκαρτωτιών. Άρα δνειρεύεται ή Νίτσα, εν ώ ή Ρίτσα κοιμάται, με το ένα πλευρό.

Και αι δύο από την ίδια μητέρα, από τον ίδιο άρρενα, όμοιαι εις τας γενικάς χαρακτηριστικές γραμμάς, όμως με την ψυχην δλοκληρωτικά διαφορετικήν Η Νίτσα σε παρακαλεί δηλ—άχ! μη με πονεύς, τον ίδιο καιρό, που ή Ρίτσα σκασιμένη στα γέλοια σε κοροϊδεύει—Άχ! μη με κάνεις να σκάσω στα χάχαρα.

Και γελά τραλλά ή Ρίτσα, όπως κλαίει πικρά ή Νίτσα. Είναι αι δύο όψεις της ζωής. Η μια της λύπης, πινυμένη από αίσθημα, από πόνον από στοχαστικότητα. Η μελαγχολία και ό ρωμαντισμός, εν ταύτ'ω. Η άλλη, της χαράς, με την ασυλλογισμένην της, την άφροντησιάν της, την παιδικότητα της, την περισσήν. Και αι δύο χαριτωμένα, εκάστη εν τ'ω κύκλω της, και δι' αυτό εξ ίσου θελκτικά και αξιολάπητοι.

N. ΜΙΡΗΝΤΑΣ

ΜΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

Έπλημύρισαν π'σαν γην Ρεθύμνης, εκλογικά προγράμματα υποψηφίων. Έογα, εν χαρτίοις, υποσχέσεις, ίκεσται και χίλιες δυο άλλες μικροσπ'πειες και κούφιας και ψεύτικες